

Η ομιλία του Σεβ.Μητροπολίτου Βεροίας κ.Παντελεήμονος :

«Αὐτός ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν» (Ἐφεσ. 2.14).

Ἡ βεβαιότητα τὴν ὁποία ἐκφράζει ὁ πρωτοκορυφαῖος μὲ αὐτὴ τὴ φράση, καὶ ἀποτελεῖ συγχρόνως καὶ ἔκφραση τῆς πίστεως του γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ἔκφραση τῆς σχέσεως τὴν ὁποία διατηρεῖ ὁ ἴδιος μὲ τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀποκαλύφθηκε στὸν δρόμο πρὸς τὴ Δαμασκὸ καὶ τοῦ ἄλλαξε ριζικὰ τὴ ζωὴ, εἶναι ἀκλόνητη καὶ ἀδιαμφισβήτητη.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ εἰρήνη μας, βεβαιώνει τὰ πνευματικὰ του τέκνα, τοὺς χριστιανούς τῆς Ἐφέσου, ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος. Καὶ δὲν δίδει τὴ διαβεβαίωση αὐτὴ κάποια στιγμή κατὰ τὴν ὁποία ἀπολαμβάνει τὴ χαρὰ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου. Τὴν δίδει μέσα ἀπὸ τὴ φυλακὴ, ὅπου εὐρίσκεται ὡς «δέσμιος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 3.1). Τὴν δίδει ἐνῶ γνωρίζει τί σημαίνει αὐτὴ τὴ φορὰ φυλακῇ γι' αὐτὸν καὶ ποιά θὰ εἶναι ἡ συνέχειά της.

Καὶ ἐνῶ κάθε ἄλλος στὴ θέση του θὰ εἶχε χάσει τὴν ἡρεμία καὶ τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς του, καὶ θὰ ἀνησυχοῦσε σφοδρὰ γιὰ τὶς ἐξελίξεις καὶ τὸ μέλλον του, ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ δὲν διστάζει οὔτε στιγμή νὰ διαβεβαιώσει τοὺς μαθητὲς του ὅτι ὁ Χριστὸς «ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν».

Ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡ αἰτία τῆς προσωπικῆς του εἰρήνης. Εἶναι ἡ ἴδια του ἡ εἰρήνη. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν διστάζει νὰ τὸν ὀνομάσει εἰρήνη. Γι' αὐτὸ δὲν διστάζει νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὸ ὄνομα τῆς εἰρήνης γιὰ νὰ περιγράψιν τοὺς χριστιανούς τῆς Ἐφέσου τὴν προσωπικὴ του σχέση μὲ τὸν Χριστό.

«Εἰρήνη φίλη, τὸ γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα», θὰ γράψῃ τρεῖς περίπου αἰῶνες ἀργότερα ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Αὐτὸ ἀκριβῶς αἰσθάνεται καὶ ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος γιὰ τὸν Χριστό, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ὀνομάζει εἰρήνη. Τὸν θεωρεῖ φίλο, ἀγαπητό, ὅχι μόνο γιατί καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ὀνομάζει τοὺς μαθητὲς του φίλους, «ὕμεις φίλοι μου ἐστέ» (Ἰωαν. 15.14), ἀλλὰ καὶ γιατί ἀγαπᾷ τὸν Χριστό περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, σὲ σημεῖο πού νὰ θεωρεῖ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἀπόλυτα ἐνωμένο μαζί του, ὥστε νὰ διακηρύσσῃ «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2.20).

«Αὐτός ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν». Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ εἰρήνη, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσει τὴν εἰρήνη πού Ἐκεῖνος προσφέρει στὸν ἄνθρωπο, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐνωθεῖ μὲ τὸν Χριστό.

Καὶ ἡ ἔνωση μὲ τὸν Χριστό πού θὰ φέρῃ τὴν εἰρήνη στὴν ψυχὴ μας προϋποθέτει ἀγώνα, προϋποθέτει πόλεμο. Πόλεμο «πρὸς τὰς ἀρχάς καὶ τὰς ἐξουσίας, πρὸς τὸν κοσμοκράτορα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας» (Ἐφεσ. 6.12).

Πολέμησε ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρῶτα ἐναντίον τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώ- που, τοῦ διώκτου Σαύλου, καὶ δὲν νέκρωσε ἄλλους, ἀλλὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτοῦ, νέκρωσε «τὰ μέλη του τὰ ἐπὶ τῆς γῆς» (Κολ. 3.5). Πολέμησε ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιὰ νὰ σταθεῖ ὀρθίος «πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου» (Ἐφεσ. 6.11). Πολέμησε γιὰ νὰ γκρεμίσει «πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ» (2 Κορ. 10.5). Πολέμησε γιὰ νὰ μὴν λυγίσει σὲ ὅλα ἐκεῖνα πού ἀπειλοῦσαν νὰ τὸν χωρίσουν «ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ», τὶς θλίψεις, τὶς στενοχωρίες, τοὺς διωγμούς, τὴ μά- χαιρα (Ρωμ. 8.35). Καὶ ἔτσι ἐνώθηκε μὲ τὸν Χριστό καὶ ἡ εἰρήνη του πλήρωσε τὴν ψυχὴ του, ὥστε τίποτε νὰ μὴν μπορεῖ νὰ τὴν διασαλεῦσιν, οὔτε ἡ φυλακὴ οὔτε

ὁ θάνατος.

«Αὐτός ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν», διακηρύσσει καί πρὸς ἡμᾶς, ἀδελφοί μου, ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀπὸ τοῦ Βῆμα του ἐδῶ στὴ Βέροια. Ἄς μὴν ἀναζητοῦμε ἄλλοῦ τὴν εἰρήνην ποῦ λείπει ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Ἄς μὴν τὴν ἀναζητοῦμε σὲ ἰδεολογίες καὶ ψευδοθηρησκεῖες ποῦ τὴν ὑπόσχονται ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ τὴν χαρίσουν. Ἄς τὴν ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος ὡς «χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Εβρ. 13.8), εἶναι καὶ γιὰ μᾶς ἡ εἰρήνη, ὅπως ἦταν καὶ γιὰ τὸν πρωτοκορυφαῖο ἀπόστολό του, τὸν μέγιστο ἀπόστολο Παῦλο. Ἄς τὴν ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Χριστό, ἀκολουθώντας καὶ ἡμεῖς τὴν ἴδια ὁδὸ ποῦ βάδισε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, τὴν ὁδὸ τοῦ πνευματικοῦ πολέμου ἐναντίον ὅλων ὧσων παρακωλύουν τὴ συνάντησιν καὶ ἔνωσιν μας μετὰ τὸν Χριστό.

Καὶ ὁ πόλεμος αὐτός, ὁ πνευματικὸς πόλεμος «πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας» (Εφεσ. 6.12), τὸν ὁποῖο μᾶς καλεῖ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος νὰ ἀναλάβουμε, εἶναι πόλεμος μετὰ τὸν Χριστό καὶ γιὰ τὸν Χριστό. Εἶναι πόλεμος, ἡ ἐπιτυχία τοῦ ὁποῖου, ὅπως διδάσκουν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τρεῖς προϋποθέσεις. Ἡ πρώτη εἶναι ὅτι γιὰ τὴν ἐπιτυχία μας δὲν πρέπει νὰ βασιζόμαστε στὴ δικὴ μας δύναμη, ἀλλὰ στὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ, γιατί «ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς» (Ρωμ. 8.37).

Ἡ δευτέρη εἶναι ὅτι δὲν πολεμοῦμε στὸ ὄνομά μας ἀλλὰ στὸ δικό του ὄνομα, «ἐν ᾧ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων» (Φιλιπ. 2.10).

Καὶ ἡ τρίτη προϋπόθεσις εἶναι ὅτι πολεμοῦμε μετὰ ὅπλα πνευματικὰ καὶ ἀντιμετωπίζουμε τὸν νοητὸ ἀντίπαλο μετὰ «τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ὃ ἐστὶν ῥῆμα Θεοῦ» (Εφεσ. 6.17).

Καὶ δὲν πρέπει, ἀδελφοί μου, νὰ λησμονοῦμε ποτέ ὅτι ἡ νίκη σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο δὲν ἔχει λάφυρα σὰν αὐτὰ ποῦ ἐπιζητοῦν οἱ ἄνθρωποι στοὺς κοσμικοὺς πολέμους, λάφυρα εὐτελεῖ καὶ φθαρτὰ ὅσο πολῦτιμα καὶ ἂν εἶναι. Τὸ τρόπαιό της εἶναι ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ «ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν» (Φιλ. 4.7), αὐτὴ ποῦ χάρισε ὁ Χριστὸς στὸν κλητὸ τοῦ ἀποστόλου καὶ χαρίζει σὲ ὅλους μας ἀνεξαιρέτως, ἀδελφοί, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσουμε καὶ νὰ ἀγωνισθοῦμε γι' αὐτό.

Μετὰ αὐτὲς τίς ταπεινὲς σκέψεις καὶ καθὼς αὐτὴ τὴν ὥρα ὁλοκληρῶνεται ὁ κύκλος τῶν ΚΓ' Παυλείων θὰ ἤθελα νὰ ἐκφράσω τὴ βαθυτάτη εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο ἐκπρόσωπο τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, Μητροπολίτη Ἱεραπύτνης καὶ Σητείας κύριο Κύριλλο, καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες καὶ Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους ἐκπροσώπους τῶν Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων τῶν πρεσβυγενῶν καὶ νεωτέρων Πατριαρχείων καὶ τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Θὰ ἤθελα νὰ ἐκφράσω ἀκόμη τίς ὁλόθυμες εὐχαριστίες μου πρὸς τὰ μέλη τῆς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοὺς ἐλλογιμωτάτους συνέδρους τοῦ ΚΓ' Διεθνoῦς Ἐπιστημονικοῦ μας Συνεδρίου ποῦ παρίστανται καὶ στὸν πανηγυρικὸ καὶ πολυαρχιερατικὸ Ἑσπερινό, στίς ἀρχὲς καὶ τίς ἐξουσίες, τὸν εὐσεβῆ κληρὸ καὶ τὸν λαὸ τῆς Βεροίας καὶ τῆς Ἡμαθίας καὶ τοὺς εὐλαβεῖς συμπανηγυριστὲς τῆς μνήμης τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας.

Σέ Αὐτόν ἀνήκει, ἄλλωστε, ἡ εὐγνωμοσύνη καί ἡ τιμή μας γιά ὅλα ὅσα διὰ τῶν πρεσβειῶν του ἀπολαμβάνουμε.

Αὐτόν ἱκετεύουμε καί αὐτή τήν ὥρα ὥστε διὰ τῶν εὐχῶν του «εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τόν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καί τήν προσαγωγήν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τήν χάριν ταύτην» (Ρωμ. 5.1). Ἀμήν.